Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 2002/53/WE

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych

(Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 1)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r.	L 268	1	18.10.2003

▼B

DYREKTYWA RADY 2002/53/WE

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych ([2]) została wielokrotnie zmieniona w istotny sposób ([3]). Dla jasności i logicznego układu wymieniona dyrektywa wymaga kodyfikacji.

(2) Wytwarzanie materiału siewnego roślin rolniczych i młodych roślin zajmuje ważne miejsce w rolnictwie Wspólnoty.

(3) Z tego względu Rada przyjęła dyrektywy dotyczące odpowiednio sprzedaży materiału siewnego buraka (2002/54/WE) ([4]), materiału siewnego roślin pastewnych (66/401/EWG) ([5]), materiału siewnego zbóż ([6]), sadzeniaków ziemniaka (2002/56/WE) ([7]) oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych (2002/57/WE) ([8]).

(4) Należy stworzyć wspólny katalog różnych odmian. Katalog taki można stworzyć jedynie na podstawie katalogów krajowych.

(5) Wszystkie Państwa Członkowskie powinny zatem stworzyć jeden lub kilka katalogów krajowych różnych odmian zatwierdzonych do kwalifikacji i sprzedaży na ich terytorium.

(6) Katalogi te muszą być sporządzone według jednolitych zasad, tak aby odmiany zatwierdzone odróżniały się, były stałe i wystarczająco jednolite oraz miały taką wartość, by warto je było uprawiać i robić z nich użytek.

(7) Właściwe jest wzięcie pod uwagę przyjętych międzynarodowych zasad dla niektórych przepisów odnoszących się do zatwierdzania odmian na poziomie krajowym.

(8) Aby przeprowadzić badania przed zatwierdzeniem odmiany, należy ustalić dużą ilość jednolitych kryteriów i minimalne wymagania.

([1]) Opinia wydana dnia 9 kwietnia 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Dz.U. 225 z 12.10.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27).
([3]) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, załącznik I, część A.
([4]) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 12.
([5]) Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2298/66. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/64/WE (Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 60).
([6]) Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2309/66. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/64/WE.
([7]) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 60.
([8]) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 74.

▼B

(9) Należy ujednolicić przepisy odnoszące się do tego, przez jaki okres pozostaje ważne zatwierdzenie jakiejś odmiany, na jakiej podstawie można unieważnić zatwierdzenie i w jaki sposób utrzymuje się odmiany, a także Państwa Członkowskie winny nawzajem się informować o zatwierdzaniu i wycofywaniu odmian.

(10) Pożądane jest ustalenie zasad odnośnie do oznaczania odmian i wymiany informacji między Państwami Członkowskimi.

(11) Materiał siewny objęty niniejszą dyrektywą winien być przedmiotem wolnej wymiany handlowej wewnątrz Wspólnoty po publikacji we wspólnym katalogu.

(12) Państwa Członkowskie powinny mieć prawo wyrażenia za pomocą specjalnej procedury wszelkich zastrzeżeń, jakie mogą mieć w stosunku do jakiejś odmiany.

(13) Komisja powinna podać do wiadomości w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* Seria C, jakie odmiany dodano do Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych.

(14) Należy ustanowić przepisy odnośnie do metod uznawania równoważności badań i kontroli odmian w państwach trzecich.

(15) Zasady wspólnotowe nie powinny mieć zastosowania do odmian materiału siewnego lub do materiału rozmnożeniowego, który ma być przeznaczony na wywóz do państw trzecich.

(16) W świetle odkryć naukowych i technicznych możliwe jest obecnie otrzymywanie odmian przez modyfikację genetyczną. Tak więc przy podejmowaniu decyzji co do kwalifikacji odmian zmodyfikowanych genetycznie w znaczeniu dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie ([1]) Państwa Członkowskie powinny brać pod uwagę wszelkie ryzyko związane z ich zamierzonym uwalnianiem do środowiska. Ponadto należy ustalić, w jakich warunkach zatwierdza się takie zmodyfikowane genetycznie odmiany.

(17) Sprzedaż nowej żywności i jej składników na szczeblu Wspólnoty reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]) (WE) nr 258/97. Jest więc właściwe, aby Państwa Członkowskie przy podejmowaniu decyzji, czy zatwierdzić odmiany, brały także pod uwagę wszelkie zagrożenia zdrowotne. Należy także ustalić warunki zatwierdzania odmian.

(18) W świetle odkryć naukowych i technicznych należy wprowadzić zasady obowiązujące przy sprzedaży poddanych obróbce chemicznej materiału siewnego i materiału rozmnożeniowego.

(19) Istotne jest zapewnienie zachowania genetycznych zasobów roślin. Należy sprecyzować związane z tym warunki, aby w ramach prawodawstwa dotyczącego handlu materiałem siewnym umożliwić zachowanie zasobów przez stosowanie odmian zagrożonych erozją genetyczną *in situ*.

(20) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([3]).

(21) Niniejsza dyrektywa nie może wpłynąć na zobowiązania Państw Członkowskich dotyczące terminów transpozycji dyrektyw wymienionych w załączniku VI, część B,

([1]) Dz.U. L 117 z 8.5.1970, str. 15. Dyrektywa uchylona dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, str. 1).
([2]) Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 1.
([3]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy kwalifikacji, w celu włączenia do Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych, tych odmian buraka, roślin pastewnych, zbóż, ziemniaka oraz roślin oleistych i włóknistych, których materiał siewny można sprzedawać zgodnie z przepisami dyrektyw dotyczących odpowiednio: materiału siewnego buraka (2002/54/WE), materiału siewnego roślin pastewnych (66/401/EWG), materiału siewnego zbóż, sadzeniaków ziemniaka (2002/56/WE) oraz materiału siewnego roślin oleistych i włóknistych (2002/57/WE).

2. Wspólny katalog odmian gatunków roślin rolniczych zostanie utworzony na podstawie katalogów krajowych Państw Członkowskich.

3. Niniejsza dyrektywa nie odnosi się do odmian, co do których zostanie wykazane, że ich materiał siewny lub materiał rozmnożeniowy są przeznaczone na wywóz do państw trzecich.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy „urzędowe środki" są to środki podjęte:

a) przez władze państwowe; lub

b) przez dowolną osobę prawną prawa publicznego lub prywatnego, działającą w ramach odpowiedzialności państwa; lub

c) w przypadku działań dodatkowych, dowolną osobę fizyczną odpowiednio do tego celu zaprzysiężoną;

pod warunkiem że osoby wymienione w lit. b) i c) nie wyciągają z tych środków żadnych prywatnych korzyści.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie założy jeden lub kilka katalogów różnych odmian zatwierdzonych do kwalifikacji i sprzedaży na jego terytorium. Z katalogów mogą korzystać wszyscy.

2. W przypadku odmian (linie wsobne, mieszańce) przeznaczonych wyłącznie na składniki odmian końcowych zastosowanie przepisów ust. 1 ogranicza się tylko do tego, że materiał siewny, który należy do tych odmian, będzie sprzedawany pod ich nazwą.

Warunki, w których przepisy ust. 1 mają także zastosowanie do innych odmian składników, można ustalić zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2. Do tego czasu, w przypadku zbóż innych niż kukurydza, Państwa Członkowskie mogą stosować te przepisy do innych odmian składników, jeśli idzie o ziarno przeznaczone do kwalifikacji na ich terytorium.

Odmiany składników winny być wskazane jako takie.

3. Państwa Członkowskie mogą ustalić, że zatwierdzenie odmiany do włączenia do wspólnego katalogu lub do katalogu innego Państwa Członkowskiego jest równoważne zatwierdzeniu do włączenia do ich własnych katalogów. Jeżeli ustanowi się taki przepis, takie Państwo Członkowskie zostanie zwolnione z obowiązków przewidzianych w art. 7, art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2–5.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by odmiana została zatwierdzona, tylko jeżeli jest odrębna, trwała i wyrównana. Odmiana ta

▼B

musi mieć odpowiednią wartość, by warto ją było uprawiać i robić z niej użytek.

2. Nie będzie wymagane sprawdzanie wartości użytkowej i wartości ze względu na uprawę:

a) przy zatwierdzaniu odmian trawy, jeżeli hodowca zadeklaruje, że materiał siewny jego odmiany nie jest przeznaczy do uprawy roślin pastewnych;

b) przy zatwierdzaniu odmian, których materiał siewny ma być sprzedawany w innym Państwie Członkowskim, które już zatwierdziło dane odmiany, uwzględniając ich wartość dla uprawy i wartość użytkową;

c) przy zatwierdzaniu odmian (linie wsobne, mieszańce) przeznaczonych wyłącznie na składniki do odmian mieszańcowych spełniających wymagania ust. 1.

3. W przypadku odmian, do których ma zastosowanie ust. 2 lit. a), można podjąć, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2 i do wielkości, która będzie uzasadniona w interesie swobodnego obrotu materiału siewnego wewnątrz Wspólnoty, decyzję, że konieczne jest wykazanie po odpowiednim sprawdzeniu danych odmian ich przydatności do celów, do których zgodnie z oświadczeniem mają być przeznaczone. W takich przypadkach należy określić warunki sprawdzania.

4. W przypadku odmian zmodyfikowanych genetycznie, w znaczeniu dyrektywy 90/220/EWG art. 2 ust. 1 i 2, zatwierdza się celowe uwolnienie do środowiska danej odmiany tylko po podjęciu wszystkich właściwych środków pozwalających uniknąć ujemnych skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

▼M1

5. Ponadto jeżeli materiał uzyskany z odmiany roślin jest przeznaczony do użycia w żywności wchodzącej w zakres art. 3 lub w paszy wchodzącej w zakres art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmienionej żywności i paszy ([1]), odmianę należy dopuścić wyłącznie wtedy gdy została zatwierdzona zgodnie z tym rozporządzeniem.

▼B

6. W interesie zachowania genetycznych zasobów roślinnych, tak jak to określono w art. 20 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą odstąpić od kryteriów zatwierdzania, określonych w pierwszym zdaniu ust. 1, tak dalece jak są ustalone szczegółowe warunki, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2, odnośnie do wymagań art. 20 ust. 3 lit. a) i b).

Artykuł 5

1. Daną odmianę uznaje się za odrębną, jeżeli niezależnie od tego, jakie jest jej pochodzenie, sztuczne lub naturalne, od początkowej odmiany, z której powstała, odmiana ta wyraźnie różni się jedną lub kilkoma ważnymi cechami od każdej innej odmiany znanej we Wspólnocie.

Musi istnieć możliwość dokładnego rozpoznawania i dokładnego definiowania cech odmiany.

Odmianą znaną we Wspólnocie jest każda taka odmiana, która w okresie, w którym zgodnie z przepisami złożono wniosek o zatwierdzenie danej odmiany, jest:

— wymieniona we Wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych lub w katalogu odmian gatunków warzyw, lub

([1]) Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 1.

▼B

— nie jest podana w żadnym z tych katalogów, ale została zatwierdzona lub wnioskowana do kwalifikacji w Państwie Członkowskim, o którym mowa, lub w innym Państwie Członkowskim w celu zakwalifikowania i sprzedaży lub ze względu na zakwalifikowanie dla innych państw,

jeżeli te warunki są spełnione we wszystkich zainteresowanych Państwach Członkowskich zostaje podjęta decyzja odnośnie do wniosku o zatwierdzenie danej odmiany.

2. Odmianę uznaje się za trwałą, jeżeli po kolejnym rozmnożeniu lub krzyżowaniu lub na koniec każdego cyklu (jeżeli hodowca zdefiniował jakiś konkretny cykl rozmnożenia lub krzyżowania) jej charakterystyczne właściwości nie zmieniają się.

3. Odmianę uznaje się za wyrównaną, jeżeli niezależnie od bardzo nielicznych odchyleń rośliny, z których się składa, są podobne lub genetycznie identyczne pod względem charakterystycznych właściwości rozpatrywanych w tym celu jako całość, przy czym bierze się pod uwagę charakterystyczne cechy systemów rozmnażania roślin.

4. Uważa się, że odmiana ma zadowalającą wartość dla uprawy i wartość użytkową, jeżeli w porównaniu z innymi odmianami zatwierdzonymi do katalogu Państwa Członkowskiego, o którym mowa, jej cechy traktowane jako całość oferują, przynajmniej pod względem produkcji w jakimś regionie, wyraźną poprawę albo pod względem uprawy, albo pod względem możliwości wykorzystania zbiorów lub otrzymanych z nich produktów. Jeżeli istnieją inne pierwszorzędne cechy charakterystyczne, można zlekceważyć pojedyncze mniej korzystne cechy.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewnią, by odmiany przychodzące z innego Państwa Członkowskiego podlegały tym samym wymaganiom, zwłaszcza pod względem procedury zatwierdzania, co miejscowe odmiany.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by zatwierdzanie odmian było oparte na wynikach badań urzędowych, zwłaszcza jeśli idzie o próby wegetacyjne, dostatecznej liczby cech charakterystycznych umożliwiających opis danej odmiany. Metody zastosowane do określania cech charakterystycznych winny być dokładne i niezawodne. W celu ustalenia odrębności próby wegetacyjne winny obejmować co najmniej dostępne porównywalne odmiany, którymi są odmiany znane we Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 1. Dla celów stosowania art. 9 należy uwzględnić inne dostępne porównywalne odmiany.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, biorąc pod uwagę bieżący stan wiedzy i techniki, należy ustalić, co następuje:

a) minimum cech charakterystycznych objętych sprawdzaniem dla różnych gatunków;

b) minimalne wymagania przy wykonywaniu sprawdzania;

c) uzgodnienia niezbędne przy próbach wegetacyjnych prowadzonych w związku z oceną wartości dla uprawy i wartości użytkowej; od uzgodnień tych mogą zależeć:

— procedury i warunki dla wszystkich lub kilku Państw Członkowskich podjęcia decyzji o włączeniu do prób wegetacyjnych, w drodze pomocy administracyjnej, odmian, dla których w innym Państwie Członkowskim złożono wniosek o zatwierdzenie,

▼B

— warunki współpracy między władzami uczestniczących Państw Członkowskich,

— wpływ wyników prób wegetacyjnych,

— normy odnoszące się do informacji o próbach wegetacyjnych w celu oceny wartości dla uprawy i wartości użytkowej.

3. W przypadku gdy konieczne jest sprawdzenie składników genealogicznych w celu zbadania mieszańców i odmian syntetycznych, Państwa Członkowskie zapewnią, żeby wyniki sprawdzania i opis składowych genealogicznych były, jeżeli tego życzy sobie hodowca, traktowane jako poufne.

4. a) W przypadku odmiany zmodyfikowanej genetycznie należy przeprowadzić wymienioną w art. 4 ust. 4 ocenę ryzyka ekologicznego równoważną ocenie ustanowionej dyrektywą 90/220/EWG.

b) Na wniosek Komisji, na podstawie odpowiedniej podstawy prawnej w Traktacie, zostanie wprowadzona do rozporządzenia Rady procedura zapewniająca, by ocena ryzyka ekologicznego i inne istotne elementy były równoważne tym, które ustanawia dyrektywa 90/220/EWG. Do czasu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia odmiany zmodyfikowane genetycznie będą zatwierdzane do włączenia do krajowego katalogu tylko po zatwierdzeniu do sprzedaży zgodnie z dyrektywą 90/220/EWG.

c) Po wejściu w życie rozporządzenia wymienionego w lit. b) powyżej art. 11–18 dyrektywy 90/220/EWG przestają obowiązywać w odniesieniu do odmian zmodyfikowanych genetycznie.

d) Należy przyjąć techniczne i naukowe szczegóły oceny ryzyka ekologicznego, zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2.

▼M1

5. Państwa Członkowskie zapewniają, że odmianę przeznaczoną do użycia w żywności lub paszy, zgodnie z art. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności [1], dopuszcza się wyłącznie wtedy gdy została zatwierdzona na podstawie odnośnego ustawodawstwa.

▼B

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wymagają, aby przy składaniu wniosku o zatwierdzenie odmiany wnioskodawca wskazał, czy ubiegano się już o zatwierdzenie w innym Państwie Członkowskim, jakiego Państwa Członkowskiego to dotyczyło i czy przyznano zatwierdzenie.

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie zadba o oficjalną publikację katalogu odmian zatwierdzonych na terytorium tego państwa i nazwisko osoby lub nazwiska osób odpowiedzialnych za zachowanie danej odmiany w państwie. Jeżeli za zachowanie odmiany odpowiada kilka osób, nie ma potrzeby publikowania ich nazwisk. Jeżeli nie publikuje się nazwisk, w katalogu należy podać władzę dysponującą listą nazwisk osób odpowiedzialnych za zachowanie uprawy.

[1] Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

▼B

2. Państwa Członkowskie podczas zatwierdzania zapewnią, w możliwie największym stopniu, by odmiana była znana we wszystkich Państwach Członkowskich pod tą samą nazwą.

Jeżeli wiadomo, że materiał siewny lub materiał rozmnożeniowy danej odmiany są sprzedawane w innym kraju pod inną nazwą, należy tę nazwę także wskazać w katalogu.

3. Uwzględniając dostępne informacje, Państwa Członkowskie zapewnią także, by odmiana, którą trudno odróżnić:

— od odmiany wcześniej zatwierdzonej w zainteresowanym Państwie Członkowskim lub w innym Państwie Członkowskim, lub

— od innej odmiany, która została oceniona pod względem odrębności, trwałości i wyrównania, zgodnie z zasadami niniejszej dyrektywy, która jednak nie jest odmianą znaną we Wspólnocie w znaczeniu art. 5 ust. 1,

nosiła nazwę tej odmiany. Ten przepis nie ma zastosowania, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że nazwa mogłaby wprowadzać w błąd lub powodować nieporozumienia, odnośnie do odmiany, o której mowa, lub jeżeli zgodnie ze wszystkimi przepisami zainteresowanego Państwa Członkowskiego, rządzącymi nazwami odmian, inne fakty zapobiegają jej wykorzystaniu lub jeżeli prawa stron trzecich utrudniają swobodne wykorzystanie tej nazwy w związku z odmianą, o której mowa.

4. Państwa Członkowskie zbiorą akta dotyczące każdej zatwierdzonej odmiany, zawierające opis danej odmiany i jasne podsumowanie wszystkich faktów, na których oparto zatwierdzenie. Opis odmian dotyczy roślin hodowanych bezpośrednio z materiału siewnego i młodych roślin z kategorii „kwalifikowany materiał siewny i rozmnożeniowy".

5. Państwa Członkowskie dopilnują, by genetycznie zmodyfikowane odmiany, które zostały zatwierdzone, były wyraźnie opisane jako takie w katalogu odmian. Dopilnują także, aby każda osoba sprzedająca taką odmianę wyraźnie informowała w swoim katalogu, że dana odmiana jest genetycznie zmodyfikowana.

6. Jeżeli idzie o nadawanie odmianom właściwych nazw, ma zastosowanie art. 63 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin [1].

Szczegółowe przepisy wykonawcze odnośnie do nadawania odmianom właściwych nazw można przyjąć zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 10

1. O każdym wniosku lub wycofaniu wniosku o zatwierdzenie, o każdym wpisie do katalogu odmian, a także o zmianach w tym katalogu należy bezzwłocznie powiadomić pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

2. Odnośnie do każdej nowej zatwierdzonej odmiany Państwa Członkowskie wysyłają do użytku innych Państw Członkowskich i Komisji krótki opis jej najważniejszych cech charakterystycznych. Niniejszy przepis nie ma zastosowania w przypadku odmian (linie wsobne, mieszańce) przeznaczonych wyłącznie na składowe odmian końcowych. Na życzenie poinformują one także o specjalnych cechach, które umożliwiają odróżnienie danej odmiany od innych podobnych odmian.

3. Każde Państwo Członkowskie udostępni innym Państwom Członkowskim i Komisji akta wymienione w art. 9 ust. 4, odnoszące się do odmian zatwierdzonych lub takich, których kwalifikacji odmówiono.

([1]) Dz.U. L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2506/95 (Dz.U. L 258 z 28.10.1995, str. 3).

▼B

Wymianę informacji związanych z tymi aktami potraktuje się jako poufną.

4. Państwa Członkowskie zapewnią, by akta dotyczące zatwierdzeń były dostępne do osobistego i wyłącznego użytku każdego, kto może wykazać, że jego zainteresowanie jest uzasadnione. Niniejsze przepisy nie mają zastosowania w przypadkach, w których informacje na podstawie art. 7 ust. 3, należy traktować jako poufne.

5. W przypadkach odmowy kwalifikacji odmiany lub cofnięcia kwalifikacji wyniki kontroli zostaną udostępnione osobom których decyzja dotyczy.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by zatwierdzone odmiany były utrzymywane zgodnie z przyjętymi praktykami zachowania danych odmian.

2. Zawsze musi istnieć możliwość sprawdzenia zachowania odmiany na podstawie zapisów prowadzonych przez osobę lub osoby odpowiedzialne za daną odmianę. Zapisy te dotyczą także produkcji wszystkich generacji poprzedzających materiał macierzysty lub materiał rozmnożeniowy.

3. Od osoby odpowiedzialnej za odmianę można zażądać próbek. Takie próbki, w razie konieczności, można pobierać urzędowo.

4. Jeżeli zachowanie ma miejsce w jakimś Państwie Członkowskim innym niż Państwo, w którym zatwierdzono odmianę, to zainteresowane Państwa Członkowskie będą służyły sobie nawzajem pomocą administracyjną w sprawie weryfikacji.

Artykuł 12

1. Zatwierdzenie jest ważne do końca dziesiątego roku kalendarzowego następującego po zatwierdzeniu.

Zatwierdzenie odmian wydane przez władze dawnej Niemieckiej Republiki Demokratycznej przed zjednoczeniem Niemiec są ważne najpóźniej do końca dziesiątego roku kalendarzowego po wprowadzeniu ich do katalogu odmian stworzonego przez Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z art. 3 ust. 1.

2. Zatwierdzenie odmiany może być w określonych odstępach czasu wznawiane, jeżeli nadal uprawia się tę odmianę na skalę, która to uzasadnia, lub należy odmianę zachować w interesie zachowania genetycznych zasobów roślin, pod warunkiem że nadal są spełnione wymagania odnośnie do odrębności, trwałości i wyrównania lub kryteria określone na podstawie art. 20 ust. 2 i 3. Z wyjątkiem przypadku genetycznych zasobów roślin w rozumieniu art. 20 wnioski o wznowienie należy przedkładać najpóźniej dwa lata przed upływem okresu ważności kwalifikacji.

3. Okres ważności kwalifikacji przedłuży się tymczasowo do czasu wydania decyzji w sprawie wniosku o wznowienie.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewnią wyjaśnienie wszelkich wątpliwości, jakie powstaną po zatwierdzeniu odmiany, odnośnie do oszacowania jej odrębności lub jej nazwy w czasie zatwierdzania.

2. Jeżeli po zatwierdzeniu odmiany zostanie ustalone, że warunek odnośnie do odrębności w znaczeniu art. 5 nie był w czasie zatwierdzania spełniony, zatwierdzenie zastąpi się inną decyzją lub tam, gdzie to właściwe, odwołaniem, które jest zgodne z niniejszą dyrektywą.

▼B

Zgodnie z tą inną decyzją dana odmiana, począwszy od daty jej początkowej kwalifikacji, nie będzie uznawana za odmianę znaną we Wspólnocie w znaczeniu art. 5 ust. 1.

3. Jeżeli po zatwierdzeniu odmiany zostanie ustalone, że nazwa tej odmiany w rozumieniu art. 9 nie nadawała się do kwalifikacji w momencie zatwierdzania, nazwa zostanie przyjęta w sposób, który będzie zgodny z niniejszą dyrektywą. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na tymczasowe stosowanie poprzedniej nazwy jako nazwy dodatkowej. Szczegółowe uzgodnienia zgodnie, z którymi można stosować poprzednią nazwę w charakterze nazwy dodatkowej, mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2.

4. Zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2 można ustalić zasady stosowania ust. 1 i 2.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewnią unieważnienie kwalifikacji:

a) jeżeli po sprawdzeniu zostanie dowiedzione, że dana odmiana nie jest już odrębna, trwała lub wyrównana;

b) jeżeli zażąda tego osoba lub osoby odpowiedzialne za odmianę, chyba że dana odmiana jest zachowana.

2. Państwa Członkowskie mogą odwołać zatwierdzenie odmiany:

a) jeżeli nie są stosowane przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą;

b) jeżeli w czasie składania wniosku o zatwierdzenie lub podczas sprawdzania dostarczono fałszywe lub błędne dane szczegółowe dotyczące czynników, na podstawie których przyznano zatwierdzenie.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie dopilnują usunięcia odmiany ze swoich katalogów, jeżeli zostanie unieważnione zatwierdzenie lub jeżeli upłynie okres ważności kwalifikacji.

2. Państwa Członkowskie mogą w odniesieniu do swojego terytorium dopuścić pewien okres na zakwalifikowanie i sprzedaż materiału rozmnożeniowego, najdłużej do dnia 30 czerwca trzeciego roku po wygaśnięciu kwalifikacji.

W przypadku odmian wpisanych, zgodnie z art. 16 ust. 1, do wspólnego katalogu odmian wspomnianego w art. 17 okres kwalifikacji, który upłynie jako ostatni spośród okresów przyznanych w różnych Państwach Członkowskich, zgodnie z pierwszym akapitem, ma zastosowanie do sprzedaży we wszystkich Państwach Członkowskich, z zastrzeżeniem, że materiał siewny lub materiał rozmnożeniowy danej odmiany nie były przedmiotem żadnych ograniczeń rynkowych w odniesieniu do tej odmiany.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewnią by, począwszy od publikacji, o której mowa w art. 17, materiał siewny odmian zatwierdzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zgodnie z zasadami odpowiadającymi zasadom niniejszej dyrektywy nie był przedmiotem żadnych ograniczeń rynkowych w odniesieniu do odmiany.

2. Państwo Członkowskie może po zgłoszeniu, które zostanie rozpatrzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2 i 3, w przypadku genetycznie zmodyfikowanych odmian mieć prawo

▼B

zabronić stosowania danej odmiany na całym terytorium swojego kraju lub na jego części lub ustanowić właściwe warunki pielęgnacji danej odmiany dla przypadków uwzględnionych pod lit. c), zgodnie z warunkami stosowania produktów będących wynikiem takiej uprawy:

a) jeżeli ustalono, że pielęgnacja danej odmiany może być szkodliwa z punktu widzenia wpływu zdrowotnego na pielęgnację innych odmian lub gatunków; lub

b) jeżeli oficjalne próby upraw przeprowadzone w ubiegającym się Państwie Członkowskim, przy zastosowaniu odpowiednio art. 5 ust. 4, wykazują, że dana odmiana w żadnej części terytorium tego państwa nie daje wyników odpowiadających tym, jakie otrzymano z porównywalnej odmiany zatwierdzonej na terytorium tego Państwa Członkowskiego lub jeżeli ogólnie wiadomo, że dana odmiana nie nadaje się do uprawy w żadnej części jego terytorium ze względu na okres jej dojrzewania. Wniosek należy złożyć przed końcem trzeciego roku po roku, w którym wydano zatwierdzenie;

c) jeżeli są istotne przyczyny, inne niż wcześniej wymienione lub które mogłyby być wymienione w związku z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 2, uznając, że dana odmiana stwarza zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska.

Artykuł 17

Komisja na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie i po ich otrzymaniu opublikuje w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* pod tytułem „Wspólny katalog odmian gatunków roślin rolniczych" wykaz wszystkich odmian, których materiał siewny i materiał rozmnożeniowy, na podstawie art. 16, nie podlegają żadnym ograniczeniom handlowym ze względu na odmianę, a także dane wymagane na podstawie art. 9 ust. 1 dotyczące osoby lub osób odpowiedzialnych za zachowanie danej odmiany. W opublikowanej wiadomości będą wymienione Państwa Członkowskie, które uzyskały zatwierdzenie na podstawie art. 16 ust. 2 lub art. 18.

W opublikowanej informacji wymienia się te odmiany, dla których zastosowano okres zgodnie z art. 15 ust. 2 akapit drugi. Zostanie tu podana długość tego okresu i, tam gdzie stosowne, Państwa Członkowskie, do których ten okres się nie odnosi.

W opublikowanej informacji zostaną wyraźnie wskazane odmiany, które są genetycznie zmodyfikowane.

Artykuł 18

Jeżeli stwierdzono, że pielęgnacja jakiejś odmiany włączonej do wspólnego katalogu odmian może w którymś Państwie Członkowskim być szkodliwa z punktu widzenia zdrowotności roślin dla innych odmian lub gatunków lub stwarzać zagrożenie dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, to Państwo Członkowskie może po zgłoszeniu wniosku zostać upoważnione, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2 i 3, w przypadku genetycznie zmodyfikowanej odmiany, do zakazu sprzedaży materiału siewnego lub materiału rozmnożeniowego tej odmiany na całym swoim terytorium lub na jego części. Jeżeli istnieje bezpośrednie niebezpieczeństwo rozprzestrzeniania się szkodliwych organizmów lub bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska, dane Państwo Członkowskie może od razu po złożeniu wniosku nałożyć taki zakaz, który będzie obowiązywał do czasu podjęcia ostatecznej decyzji. Decyzja w przypadku odmiany genetycznie zmodyfikowanej będzie podjęta w ciągu trzech miesięcy, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 23 ust. 2 i 3.

▼B

Artykuł 19

Jeżeli Państwo Członkowskie, które początkowo zatwierdziło odmianę, odwołuje zatwierdzenie, jedno lub kilka innych Państw Członkowskich może nadal zezwalać na tę odmianę, z zastrzeżeniem, że w dalszym ciągu są spełnione warunki zatwierdzania na ich terytorium i że jest zapewnione zachowanie odmiany.

Artykuł 20

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2 można ustanowić szczególne warunki, które uwzględnią nowe osiągnięcia w stosunku do warunków sprzedaży materiału siewnego po obróbce chemicznej.

2. Nie naruszając rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/94 z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony, oznaczania i utylizacji zasobów genetycznych w rolnictwie ([1]), należy ustanowić szczególne warunki zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2, aby uwzględnić osiągnięcia związane z ochroną *in situ* i podtrzymywanie wykorzystania zasobów roślin genetycznie zmodyfikowanych przez uprawę i sprzedaż materiału siewnego gatunków oraz odmian w naturalny sposób przystosowanych do miejscowych i regionalnych warunków i zagrożonych genetyczną erozją.

3. Szczególne warunki, określone w ust. 2 powyżej, winny zawierać zwłaszcza następujące punkty:

a) zatwierdzenie odmian tradycyjnych i nowych zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. W procedurze oficjalnego zatwierdzania należy uwzględnić szczególne cechy jakości i wymagania. Należy wziąć pod uwagę zwłaszcza wyniki nieoficjalnych prób i wiedzę z praktycznych doświadczeń uzyskaną przy uprawianiu, rozmnażaniu i wykorzystaniu oraz szczegółowe opisy odmian i ich istotne określenia, takie, jakie podano zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu i, jeżeli będzie to wystarczające, zwolnić z wymogu urzędowego badania. Po zatwierdzeniu takie odmiany, tradycyjne lub nowe, będą określone we wspólnym katalogu jako „odmiana chroniona”;

b) odpowiednie ograniczenia ilościowe.

Artykuł 21

Można ustanowić szczególne warunki zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2, aby uwzględnić osiągnięcia w dziedzinie zachowania zasobów genetycznych.

Artykuł 22

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, określi, czy:

a) przeprowadzone w państwie trzecim urzędowe badanie jest tak samo pewne, jak badanie określone w art. 7 i przeprowadzone w Państwach Członkowskich;

b) przeprowadzone w państwie trzecim kontrole praktyk stosowanych przy zachowaniu odmian są tak samo pewne, jak kontrole przeprowadzone w Państwach Członkowskich.

2. Ustęp 1 ma także zastosowanie wobec każdego Państwa Członkowskiego od dnia jego przystąpienia do dnia, kiedy państwo to ma wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne dla zastosowania niniejszej dyrektywy.

([1]) Dz.U. L 159 z 28.6.1994, str. 1.

▼B

Artykuł 23

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa, ustanowiony zgodnie z decyzją Rady 66/399/EWG ([1]) art. 1.

2. Przy odwołaniach do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

3. Przy powołaniach do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

4. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 24

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów w art. 16 i 18, niniejsza dyrektywa obowiązuje bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego, uzasadnionych względami ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin lub ochroną własności przemysłowej lub handlowej.

Artykuł 25

Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Komisja informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 26

1. Dyrektywę 70/457/EWG, zmienioną dyrektywą wymienioną w załączniku I część A, niniejszym uchyla się bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji wymienionych dyrektyw określonych w załączniku I część B.

2. Odniesienia do uchylonej dyrektywy są traktowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i są odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

([1]) Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2289/66.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

UCHYLONA DYREKTYWA ORAZ JEJ KOLEJNE ZMIANY

(o którym mowa w art. 26)

Dyrektywa 70/457/EWG (Dz.U. L 225 z 12.10.1970, str. 1)	
Dyrektywa Rady 72/274/EWG (Dz.U. L 171 z 29.7.1972, str. 37)	tylko w odniesieniu do przepisów dyrektywy 70/457/EWG w art. 1 i 2
Dyrektywa Rady 72/418/EWG (Dz.U. L 287 z 26.12.1972, str. 22)	tylko art. 7
Dyrektywa Rady 73/438/EWG (Dz.U. L 356 z 27.12.1973, str. 79)	tylko art. 7
Dyrektywa Rady 78/55/EWG (Dz.U. L 16 z 20.1.1978, str. 23)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 79/692/EWG (Dz.U. L 205 z 13.8.1979, str. 1)	tylko art. 3
Dyrektywa Rady 79/967/EWG (Dz.U. L 293 z 20.11.1979, str. 16)	tylko art. 2
Dyrektywa Rady 80/1141/EWG (Dz.U. L 341 z 16.12.1980, str. 27)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 86/155/EWG (Dz.U. L 118 z 7.5.1986, str. 23)	tylko art. 5
Dyrektywa Rady 88/380/EWG (Dz.U. L 187 z 16.7.1988, str. 31)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 90/654/EWG (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 48)	tylko w odniesieniu do przepisów dyrektywy 70/457/EWG w art. 2 i załącznik II pkt I ppkt 6
Dyrektywa Rady 98/95/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 1)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27)	tylko art. 6

▼B

CZĘŚĆ B

TERMINY TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o których mowa w art. 26)

Dyrektywa	Termin transpozycji
70/457/EWG	1 lipca 1972 r. ([1]), ([2])
70/274/EWG	1 lipca 1972 r. (art. 1)
	1 stycznia 1973 r. (art. 2)
72/418/EWG	1 lipca 1972 r. (art. 7)
73/438/EWG	1 lipca 1974 r. (art. 7)
78/55/EWG	1 lipca 1977 r. (art. 6)
79/692/EWG	1 lipca 1977 r. (art. 3 ust. 9)
	1 lipca 1982 r. (inne przepisy)
79/967/EWG	1 lipca 1982 r. (art. 2)
80/1141/EWG	1 lipca 1980 r. (art. 1)
86/155/EWG	1 marca 1986 r. (art. 5)
88/380/EWG	1 stycznia 1986 r. (art. 6 ust. 5 i 6)
	1 lipca 1990 r. (inne przepisy)
90/654/EWG	
98/95/WE	1 lutego 2000 r. (Sprostowanie Dz.U. L 126 z 20.5.1999, str. 23)
98/96/WE	1 lutego 2000 r.

([1]) Dla Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii – dnia 1 lipca 1973 r.; dla Grecji – dnia 1 stycznia 1986 r.; dla Hiszpanii – dnia 1 marca 1986 r.; i dla Portugalii – dnia 1 stycznia 1989 r. dla szczególnych gatunków wymienionych w dyrektywie dotyczącej sprzedaży materiału siewnego roślin pastewnych *Lolium multiflorum* Lam, *Lolium perenne* L. i *Vicia sativa*, L. oraz w dyrektywie dotyczącej sprzedaży materiału siewnego zbóż – *Hordeum vulgare* L., *Oryza sativa*, *Triticum aestivum* L. *emend. Fiori* i *Paol*, i *Trisicum durum* Desf. *Zea mays* L. – i dla innych gatunków, których dotyczy niniejsza dyrektywa – dnia1 stycznia 1991 r.

([2]) Dnia 1 stycznia 1995 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji.
Jednakże:
- Finlandia i Szwecja mogą odroczyć najpóźniej do dnia 31 grudnia 1995 r. stosowanie na swoim terytorium niniejszej dyrektywy w odniesieniu do sprzedaży na ich terytorium materiału siewnego odmian podanych odpowiednio w ich krajowych katalogach, odmian gatunków roślin rolniczych i odmian gatunków warzyw, które nie zostały oficjalnie zatwierdzone, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. Materiał siewny tych odmian nie będzie dopuszczony do sprzedaży na terytorium innych Państw Członkowskich w tym okresie,
- odmiany gatunków roślin rolniczych i warzyw, które w czasie przystąpienia lub później będą odpowiednio podane w obu katalogach krajowych Finlandii i Szwecji i we wspólnych katalogach, nie będą podlegały żadnym ograniczeniom sprzedaży, jeśli idzie o odmiany,
- w całym okresie wspomnianym w pierwsze tiret te odmiany w odpowiednich krajowych katalogach Finlandii i Szwecji, które zostały oficjalnie zatwierdzone zgodnie z przepisami wyżej wymienionej dyrektywy, zostaną włączone do wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych lub warzyw.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 70/457/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 1 ust. 1	artykuł 1 ust. 1
artykuł 1 ust. 2	artykuł 1 ust. 2
artykuł 22	artykuł 1 ust. 3
artykuł 2	artykuł 2
artykuł 3 ust. 1	artykuł 3 ust. 1
artykuł 3 ust. la	artykuł 3 ust. 2
artykuł 3 ust. 2	artykuł 3 ust. 3
artykuł 3 ust. 3	artykuł 3 ust. 4
artykuł 3 ust. 4	artykuł 3 ust. 5
artykuł 4	artykuł 4
artykuł 5	artykuł 5
artykuł 6	artykuł 6
artykuł 7	artykuł 7
artykuł 8	artykuł 8
artykuł 9	artykuł 9
artykuł 10	artykuł 10
artykuł 11	artykuł 11
artykuł 12	artykuł 12
artykuł 12a	artykuł 13
artykuł 13	artykuł 14
artykuł 14	artykuł 15
artykuł 15	artykuł 16
artykuł 16	–
artykuł 17	–
artykuł 18	artykuł 17
artykuł 19	artykuł 18
artykuł 20	artykuł 19
artykuł 20a	artykuł 20
artykuł 21 ust. 1	artykuł 22 ust. 1
artykuł 21 ust. 3	artykuł 22 ust. 2
artykuł 23	artykuł 23 ust. 1, 2 i 4
artykuł 23a	artykuł 23 ust. 1, 3 i 4
artykuł 24	artykuł 24
artykuł 24a	artykuł 21
–	artykuł 25 ([1])
–	artykuł 26
–	artykuł 27
–	artykuł 28
–	załącznik I
–	załącznik II
–	

([1]) 98/95/WE art. 9 ust. 2 i 98/96/WE art. 8 ust. 2.